

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **L. X. V.**, zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2022, č. j. MV-53771-4/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2022, č. j. 57 A 48/2022-41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vietnamským státním příslušníkem, který na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ). Jeho žádost o prodloužení tohoto povolení byla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 1. 2022, č. j. OAM-12362-28/DP-2021, zamítnuta. Následné odvolání žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalobce podal žalobu. Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) však z důvodu marného uplynutí lhůty pro zaplacení soudního poplatku řízení o ní zastavil.

[3] Krajský soud výzvou ze dne 18. 5. 2022, č. j. 57 A 48/2022-13, vyzval žalobce podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 15 dnů od doručení této výzvy a poučil jej o následcích spojených s nezaplacením soudního poplatku. Jelikož bylo žalobci usnesení doručeno téhož dne, poslední den lhůty připadl na 2. 6. 2022. Usnesením ze dne 30. 5. 2022, č. j. 57 A 48/2022-34, soud přiznal žalobě odkladný účinek. Žalobce soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3000 Kč, spolu se soudním poplatkem ve výši 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, zaplatil až dne 9. 6. 2022 (sedmý den po uplynutí lhůty). Jelikož se k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží, soud podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), řízení zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

[5] Stěžovatel poukazuje na znění § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích, podle kterého platí, že „*pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, začal-li již jednat o věci samé*“. Krajský soud dne 30. 5. 2022 přiznal usnesením žalobě odkladný účinek. Vydání tohoto usnesení předcházela výzva adresovaná žalované k vyjádření se k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Ze soudního spisu však vyplývá, že se žalovaná vyjádřila i k meritu samotné žaloby. Krajský soud tedy ve věci učinil úkony, které procesní právo předvídá a upravuje; navíc tyto úkony měly vliv na zahájení, průběh nebo skončení řízení. Stěžovatel dále dodává, že poplatková povinnost v případě návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí o tomto návrhu, proto byla částka 1000 Kč za přiznání odkladného účinku žalobě uhrazena řádně a včas.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadené usnesení a navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatel namítá, že rozhodnutím o odkladném účinku žaloby a učiněním některých procesních kroků začal krajský soud jednat o věci samé, a proto nebyl oprávněn řízení zastavit.

[10] Podobnou námitkou týkající se výkladu pojmu „jednání o věci samé“ se Nejvyšší správní soud již zabýval. Vyslovil, že „*jednáním o věci samé je v tomto smyslu nutno rozumět jednání k projednání věci samé dle § 49 odst. 1 s. ř. s., a nikoliv učinění jakéhokoliv procesního úkonu soudu ve vztahu k navrhovateli. Výklad stěžovatelky by popíral smysl regulatorní funkce právní úpravy placení soudních poplatků. Pokud by soud po obdržení návrhu začal řádně činit procesní úkony směřující k rozhodnutí věci, úprava poplatkové povinnosti by byla vyprázdněna a soudní poplatek by v rozporu s účelem zákona nebylo možné před rozhodnutím ve věci od účastníka řízení vybrat*“ (rozsudek ze dne 12. 8. 2020, č. j. 6 As 103/2020-21). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 Afs 362/2019-16, podpůrně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 105 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, který ve vztahu k místní příslušnosti soudu stanoví, že tuto otázku lze zkoumat jen před tím, než soud začne jednat o věci samé. „*Dle Nejvyššího správního soudu se jedná o dobu předtím, než soud při ústním jednání vyzve účastníky k přednesům ve věci. Rozhoduje-li soud bez jednání, jedná se o dobu do vydání rozhodnutí ve věci samé. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že soud již učinil procesní úkony týkající se vedení řízení či vydal rozhodnutí procesního charakteru, ani doba, která mezitím uplynula od podání žaloby (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2018, č. j. Nad 99/2018-75, publikováno pod č. 3821/2019 Sb. NSS).*“

[11] Podle judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu je účel a smysl rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě pouze procesní. Jedná se tedy o procesní rozhodnutí, které bylo vydáno jako dílčí opatření v rámci řízení a které nepředjímá výsledek meritorního posouzení věci (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 665/06, a ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 3115/09, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2021, č. j. 3 As 320/2021-28).

[12] Krajský soud kromě rozhodnutí o odkladném účinku vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku, seznámil jej se složením senátu a vyzval jej ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Dále také vyzval žalovanou k vyjádření se k návrhu na přiznání odkladného účinku a k žalobě, a ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Jednalo se o pouhé procesní úkony, a tak § 9 odst. 4 písm. a) zákona o soudních poplatcích nelze v dané věci použít, neboť krajský soud o věci samé jednat nezačal.

[13] Nejvyšší správní soud dodává, že není sporné, že stěžovatel soudní poplatek za přiznání odkladného účinku řádně uhradil, to však nic nemění na tom, že soudní poplatek za podání žaloby nebyl uhrazen včas.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu

právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

Mgr. Eva Šonková

předsedkyně senátu